

„Вѣститель“

Ще излиза за сега само два пжти въ мѣсеца (10 и 25 число)

Цѣната му за до края на текущата год. (16 броя) е 1.20 л. въ прѣдплата, за странство 2 л., прѣматъ се пощен. и герб марки.

Всичко що се отнася до вѣстника се изпраща направо до редакторъ-стопанина въ Плевенъ.

Единъ брой 5 ст.

Редакторъ-Стопанинъ: Цв. Караивановъ.

Единъ брой 5 ст.

ВѢСТИТЕЛЬ

Общественъ, Търговско-Промисленно земледѣлски и политико-икономически листъ.

Изпраща се даромъ на всички градски и селски общини отъ Плевенското окр.

Редакцията и администрацията на вѣстника се помещаватъ въ Търговското бюро на Цв. Караивановъ (улица Александровска № 458).

Неплатени писма не се приематъ. Не обнародвани ржкописи не се повръщатъ.

За публикуването на равни частни и приетавски обявления се плаща по споразумение.

„ТАМЪ ГДѢТО ОРАЛАТА СЖ СВѢТЛИВИ, А САБЛИТЪ РЪЖДИВИ И НАРОДЪТЪ И ЦАРЯ СЖ ШАСТЛИВИ“

Съ този брой изпращаме до всички прѣдпла-
тивши абонати, общаната ни скромна прѣмийна отъ
ликтъ на покойния пръвъ Български неуморимъ и
искренъ ратникъ за повдигането на нашето земе-
дѣлие и поминъка, Д. М. НАУМОВЪ, отъ гр. Стара-
Загора. Изпращаме го и до всичкитъ общински управ-
ления отъ Плевенското окръжие, съ молба да го по-
ставятъ на видно мѣсто въ канцеларийтъ си. Тѣзи г.
г. абонати, които искатъ да се възползватъ отъ
прѣмийата, нека побързатъ и ни внесжтъ скромната
абонаментна стойностъ 1 л. 20 ст., която се приема
въ гербови и пощенски марки, най-късно до излиза-
нето на 5-ий брой. Които абонати до тогава не ни
внесжтъ абонамента, ще спремъ по-нататъшното из-
пращане на вѣстника.

Отъ редакцията.

Ф. КУТИЛЪ

Управителъ на Пивоварната фабрика
„Св. Георги“ въ г. Плевенъ,
съ господжата си

ЛИНАДА, родена ШИНДЛЕРОВА,
извѣстиватъ на всички приятели и познати, че

СЕ ВЪНЧАЛИ

на 29/11 Май н. г. въ гр. Линцъ на Дунава.

Гр. Плевенъ, 30 Май 1902 год.

Настоящето замѣства отгълни понани.

ИЗВѢСТИЕ.

Извѣстявамъ за знание на Г. г. Плевенскитъ граждани и всички интересующи се, че отъ 1-й Юни т. година, г. Алеко Кръстевъ, бившъ мой съдружникъ, напустна окончателно контората ми и остава за напрѣдъ да си работи за лична своя смѣтка и отговорностъ.

При това извѣстявамъ, че за напрѣдъ ще упражнявамъ сжщата работа, въ сжщата контора (ул. Александровска № 458) на собствената си фирма и отговорностъ.

Нуждающитъ се Господа моля да се отнасятъ направо до мене, въ увѣренностъ, че винаги ще намѣрятъ при мене, най износна смѣтка и бърза и акуратна работа, отъ която вѣрвамъ ще останатъ доста благодарни.

гр. Плевенъ, 5-й Юни 1902 год.

Съ почитание:

Цв. Караивановъ.

ПРОДАВАТЪ СЕ I) Кжца въ г. Плевенъ VIII кв. до кжщата на Г-нъ Ненчо Чобановъ, състояща отъ четири стаи, маза и антре съ дворъ до 400 м² метра.

II) Праздно кжцно мѣсто отъ 450 м² метра при кжщата на Христо Фелдшера и горѣ показаната кжца.

За споразумѣние до Търговското Бюро на Цв. Караивановъ — Плевенъ.

ПРОДАВА СЕ единъ почти новъ билардъ за играене, съ всички принадлежности. Желаящитъ да го прѣгледатъ, могатъ да направятъ това всѣки денъ въ Търговското Кафене на Никола Яневъ (ул. Александров. № 454).

За споразумѣние моля да се отнасятъ къмъ Търговското Бюро на Цв. Караивановъ — Плевенъ.

ПРОДАВАТЪ СЕ акции съ отстъпка, отъ дружествата „Сила“ и „Нива“. За споразумѣние до Търговското Бюро на Цв. Караивановъ Плевенъ.

Положението.

Ето вече мѣсецъ и половина както Народното Събрание заседава и почти до сега нищо сериозно, нищо полезно за народа не е извършило. Тази камара, въ извънредната си сесия изглежда да бжде твърдѣ ялова и въ законодателната си дѣятелностъ. Повѣрката на изборитъ и отговора на тронното слово отнеха почти цѣлата дѣйностъ на народнитъ избраници, които народа изпрати да се занемаятъ главно съ финансовото положение на страната и да въведжтъ нѣкои мѣроприятия въ икономическото положение. Въ камарата, между депутатитъ, ставатъ бурни сѣнии, но твърдѣ малко засѣгатъ народнитъ ни интереси, а повечето сж отъ характеръ на лични дертове. Това е едно жалко явление, което не води къмъ добри сетнини държавното кормило.

Народътъ, който е изпратилъ прѣдставителитъ си въ камарата, сигурно ще очаква една ползотворна дѣйностъ, но както отива, иска ни се да вѣрваме, че тия надѣжди на бѣдния данъкоплатецъ ще останатъ осуетени. Криза частна и обща на всѣкъдѣ владѣе. Отпадъкъ се чувствува въ всѣки клонъ на земледѣлската и занаятчийска производителностъ. Вмѣсто народното прѣдставителство да се позаемне повечко върху финансовото и икономическо положение, то се занимава повечето съ дрѣбнави партизанства. Като, че почна народното прѣдставителство отъ година на година да се изхабява и изнеможава! Това ли ни донесе XX-то прогресивно столѣтие? Такова ли е прѣдначанието на днешната властующа прогресивна партия!...

Прогресивната, нинѣ властующа пратия, отъ дохаждането си на властъ до днесъ, се отличи главно съ дълготрайнитъ си нескончаеми камари, които по апатията си къмъ работа не сж имали ползотворни

результати, а напротивъ, извършили сж работа въ ущърбъ на българщината.

Напримѣръ:—Фирмилиановото ржкополагане за сръбски скопски митрополитъ ще удари емблемата на челото на прогресивното управление, която емблема за винаги ще доказва кжсогледството и некадърността на днешната властующа партия.

На втора ржка иде унижаването на българския народъ прѣдъ султана и великитъ сили, тѣй като Даневото управление съ своето нехайство и кжсогледие, въ дипломатическо отношение, постави България на най-долна степенъ съ допускане ржкополагането на Фермилианъ тамъ, кждѣто нѣма сърби.

На трета ржка иде хвърлянето на българския народъ въ краката на Русия да я гази и умъломошава въ интереса на други дрѣбни държавици.

Както изглежда, горнитъ събития, станали въ управлението на прогресивната партия, не говорятъ въ нейна полза, а ще клеймосатъ съществуването си въ чернитъ страници на българската история.

Прогресивната партия, до като бѣ въ лагерътъ на оппозицията, тържественно и величественно заявяваше въ програмата си, че щомъ българския народъ се държи съ Русия, ще може да се подобри финансовото и ще бжде господаръ на положението си. Днешнитъ обстоятелства ни показватъ тъкмо обратното. Ето вече втора година какъ ни управлява тая русофилска партия и, вмѣсто да се подобри финансовото ни положение — то гидъ-гиде настѣпваме въ по опасни финансови фази. Вмѣсто както ратувахъ да се опредѣлятъ занаятитъ, индустрията и подобри земледѣлието и намали данъка—виждаме съвсемъ обратното—занаятитъ и индустрията западнаха съвсемъ. Имаше и 2—3 занаятчийски училища и нѣколко пжтующи учители по занаятитъ и земледѣлието; тѣ се унищожиха закриха, а повишаватъ се офицеритъ за смѣтка на оголѣлия вече данъкоплатецъ.

Освѣнъ горнитъ печални явления — прогресивната партия прави нови прѣстъпления за смѣтка на България. Унищожава длжноститъ по промишлеността и затваря професионалнитъ училища, а назначава нови чужденци за пжтующи учители съ по 4—5 хиляди лева (златни!) заплатата годишно.

Това показва, че прогресивната либерална партия, която днесъ е на чело на управлението, не се води отъ никакви патриотически чувства и не милѣе за българщината, а охотливо и горещо допуска унижението на всѣко българско. Това е една горчива обида за българския народъ,

който трѣбва да дири удовлетворение. Врѣмената сѣ твърдѣ сериозни, а управниците трѣбва да бждатъ по-родолюбиви, а пъкъ на българския народъ ще кажемъ да държи точна смѣтка, та споредъ дѣлата на всѣкого да даде и съответствуващата награда.

Коприената индустрия.

Този доходенъ клонъ отъ земледѣлието, бѣ тѣй занемаренъ въ отечеството ни, щото тѣзи които имаха градини отъ черничеви дървета, бѣха почнали да ги коренятъ и садятъ съ други дървета. Но съ откриването на Министерството на Търговията и Земледѣлието, тази индустрия отъ година на година започна да се развива, което нѣщо не може да не радва всѣкого, който искрено желае подобреніето въ поминѣка на населението. И може ли да се не интересуваме всинца за развитието на тоя клонъ отъ нашето земледѣлие, когато той е отъ тия, които донасятъ на нашия земледѣлецъ въ кжсо врѣме 30—40 дена и, съ малко трудъ, добъръ доходъ, а още по-важното е, че земледѣлеца се снабдява отъ него съ пари, именно, когато тѣкмо му трѣбватъ, за да може да си прибере другитѣ произвѣдения. Ето защо ще кажемъ ний, че ще е полезно за народътъ ни, ако обърнемъ по-сериозно внимание и проучимъ бубохранението по-добрѣ и се заемемъ съ него по-сериозно, а то (бубарството), въ замѣна на това, ще ни донесе добри блага.

Понеже по отгледването на коприената буба и черницитѣ, отъ листата на които се хранятъ бубитѣ, се е говорило и писало доста, а при това има и доста ръководства по тѣхъ на български езикъ, то ний ще се ограничимъ да разгледаме въпроса отъ икономическата му страна, която за сега е по-важна и на която трѣбва да се обърне сериозно внимание.

Най-големата грижа на всѣки бубохранителъ, прѣди всичко е да се снабди съ добро и здраво бубено сѣме и то въ такова количество, колкото прѣдполага той че ще има възможность и срѣдства да отгледва добрѣ прѣзъ сезона.

До прѣди нѣколко години, па даже и до сега още, бубеното сѣме, съ малки изключения, се доставлява все отъ търговци-прѣкупувачи на пашкули, които раздаватъ сѣмето на населението

съ задѣлжение, щото произведенитѣ отъ него пашкули ще продаждѣ пакъ нему, т. е. продавача на сѣмето. Той, освѣнъ гдѣто имъ взема по 8—10 ока пашкули за 1 унция сѣме, по най-важното въ случаятъ е, че тѣй обвързва бубохранителитѣ, щото имъ отнима свободата да могатъ да прѣдлагатъ пашкулитѣ си и на другъ купувачъ, комуто може-би ще изнася да даде по-добра и висока цѣна, а по този начинъ тѣ държатъ напълно въ ржцѣтъ си сѣдбата по продажбата на произведенитѣ отъ наивния селякъ бубохранителъ пашкули и му опрѣдѣлятъ сами цѣна, каквато имъ е угодна.

Прѣди нѣколко години се е отивало по тая работа чакъ до тамъ, че като се вземе на бубохранителя, отъ продавача на сѣме по 10—15 ока пашкули за 1 унц. сѣме т. е. приблизително $\frac{1}{3}$ отъ цѣлото производство, а за бубохранителя, за трудътъ и разноскитѣ които е направилъ, оставатъ другитѣ $\frac{2}{3}$ части, яви се нѣкоя болѣстъ по бубитѣ, отъ не доброто гледане или други нѣкои причини, бубохранителя рискува да загуби всичко, а при това трѣбва да плати и 10—15 ока пашкули за полученото сѣме, че да прокопча, ако иска. При това, като се взематъ отъ него произведенитѣ пашкули по една долна цѣна и, като си направи смѣтката по-добрѣ, бубохранителя едва ли намира смѣтка да храни другъ пжтъ буби и се отчайва отъ тая работа.

Не искаме да говоримъ тукъ и за още по-дрѣбнитѣ шпекули и експлоатаций на разнитѣ еврей прѣкупувачи на пашкули и, на които тоже е изложенъ нещастния бубохранителъ-селянинъ; че за да могатъ да направатъ още по-добри печалби, съ разни неправилни теглания (Ганчовци) прибѣгватъ и до разни кантарщини и хитрости съ прѣработването на пашкулитѣ, които толкова злѣ се отразяватъ върху качеството на пашкулитѣ, щото се подбива и намалява цѣната имъ на Европейскитѣ пазари, гдѣто се харчатъ и нашитѣ пашкули.

Не искаме да се впускаме и излагаме подробно всички злини и спѣнки, които сѣ прѣчили до известна степенъ за правилното развитие на тая толкова драгоцѣнна индустрия, отъ която много кжтове на хубавото ни отечество могатъ да извличатъ всѣка година добра полза.

За да може да се тури редъ, необходимо е да се взематъ и узаконятъ слѣднитѣ мѣрки:

1) Министерството на Търговията и Зем-

ледѣлието да запази за себе си изключителното право да внася бубено сѣме въ страната, отъ добрѣ познатитѣ нему кжци.

2) Така доставеното сѣме Министерството да раздаде безплатно (даромъ) на всички бубохранители.

Сѣмето да се раздаде въ количества, каквито бубохранителитѣ поискатъ, съ усмотрѣнието на общинскитѣ кметове.

3) За продажбата на произведенитѣ прѣсии пашкули да се устоятъ отъ Министерството на Търговията и Земледѣлието известни пунктове — продажни центрове (пияци), като се забрани всѣка сдѣлка, направена вѣнъ отъ тѣзи центрове, подъ налагане наказание за купувача и продавача.

4) При тия продажни центрове (пияци — пазарища) да се въведатъ общински кантари, поставени подъ специалната контрола на Министерството, — чрѣзъ които ще се мѣрятъ (теглятъ) пашкулитѣ, които търговецътъ купува направо отъ бубохранителя.

5) Контрольорътъ при общинския кантаръ въ всѣки продажбенъ пунктъ, да събира по една такса отъ 10 стотинки на всѣка прѣмѣрена ока пашкули, която да заплаща търговецътъ купувачъ, за да може да се покриятъ разноскитѣ които Министерството ще направи съ раздаването на бубеното сѣме даромъ и уреждането на общин. кантаръ съ контролата.

Ето сега отчасти и на кжсо и ползитѣ, които сигурно и бързо ще се постигнатъ съ въвъжданието на тия мѣрки, които сѣ дали своитѣ добри резултати въ странитѣ, гдѣто копринарството е много напреднало, — мѣрки, които отдавна сѣ наредени и въ Турско, а у насъ, въ България отчасти започватъ да си пробиватъ път.

Съ раздаването на сѣмето даромъ отъ Министерството, ще се увеличи бързо числото на бубохранителитѣ и слѣдователно — производството на пашкулитѣ; едно защото ще се избави отъ ржцѣтъ на калаузина, второ, че всѣкой ще може лесно да се здобие съ сѣме, произхождащо отъ добрѣ прѣпорѣчани кжци и трето защото не ще бжде задѣлженъ да отдѣля значителна частъ отъ производството си въ замѣна на даденото му отъ търговеца сѣме, па освѣнъ това да бжде въ зависимостъ отъ тоя послѣдний за остатъка отъ стоката му.

ПОДЛИСТНИКЪ

Полковата градина.

(свърѣменно разназче).

Петръ, Иванъ и Стоянъ се връщаха отъ полскитѣ военни занятия. Всѣкидневнитѣ еднообразни обучения бѣха толкова омръзнали и имъ се чинѣха като истинска ангария, та весело при свършването имъ тичаха всѣкога тримата да отидатъ въ полковата градина и поработятъ нѣщо. И какъ да не тичатъ съ радостъ къмъ работа, която имъ е присърдце и имъ се допада.

Подъ добрата и енергична инициатива на полковия командиръ, въ кжсо врѣме, празното и пусто мѣсто при казармитѣ на градътъ Х. се обърна въ модерна зеленчукова градина.

Тукъ ще видите: *пиперъ, бобъ, хубави и червени домати, долъ — цѣтнѣно и друго зеле, лукъ* и всичко що е потрѣбно за храна на войника.

Работливия войникъ знае още да отгледва и морковата, която поради розовия

си цвѣтъ и крѣхкото си мѣсо иска и по-големъ грижи за култивирането ѝ.

Това е единъ истински успѣхъ, ще кажемъ ний, по казарменното дѣло.

Едролистната и крѣхка салата, освѣнъ гдѣто задоволява гарнизона, а и частъ отъ нея се употребява въ офицерската столова.

Червени и голѣми, като орѣхи ягоди, красятъ масата на офицерската столова, а често се раздаватъ и на войницитѣ.

Е, кажете за Бога: могатъ ли тия работи да не възхищаватъ всѣкой войникъ, като му се възложатъ, като сѣ се срасли съ живота му.

Работете, дайте си трудъ, не уморимъ ратници!

Не е земята, която е въ недостатъкъ у насъ.

Землището е твърдо и ялово и за да се извлѣче голѣма полза отъ него, както и да достигне до добри резултати, трѣбва да се оработи, натори и напои.

Петръ, Иванъ и Стоянъ, отивайки въ любимата имъ толкова градина, разбираха всичко това. Каква друга по-добра наслада

за тѣхъ, отъ тази — да погледятъ малкото парче земя, която запазва благоволенията си томува, който познава изъ джно нейнитѣ слабости, нейнитѣ каприци и нейнитѣ секретни обятия?

Тя обича и храни всички ни, което се обяснява съ това, че селянина милѣе толкозъ за нея

Нещастникъ е този, който прѣзира, който не разбира нейната нежна връзка, която ни свързва за винаги съ голѣмо приятелство, той отива на далеко отъ свѣтътъ, търсейки единъ пжтъ, но го не намира никога! Рано или кжсно той мизерно пада. Въпрѣки всичко, въпрѣки него, той се връща въ бѣдната тази земя. Но въ това си състояние нищо повече не може да стори за нея, неговата енергия е изчерпена единъ пжтъ за винаги.

Земята е, която играе важна роля. Като майка; тя извинява на слабия; тя отваря недрата си тя скрива бѣдното, станало неподвижно, тѣло на чловѣка и го варди съ гордостъ за всѣкога.

Нашитѣ трима неуморими пѣхотинци не бѣха много философи, като нѣкои социалисти и, безъ да му разсъждаватъ, по

Това обстоятелство ще се отрази най-благоприятно върху развитието и на черничевата култура, защото частната инициатива въ такъв случай ще се види особено насърдена.

Съ установяването на продажбените центрове (пияци) и възвръщането на общинския кантар при смятането, производителя ще донесе стоката си направо на пазара, където ще намери събрани всички търговци — купувачи и от тяхната конкуренция ще може да добие винаги най-високата цена за стоката си, — ще се отърве от експлоатацията на калаузина и неговите вредни за качеството на стоката му сделки — като същевременно се ползува с облагите на едно, до крайност правдоподобно мърение (тегление) на продадената си стока.

При това сръщане направо на бубохранителите с търговците — купувача, при продажните центрове, ще принесе голъма полза въ разни отношения, при това и купувачите ще се умножават ежегодно, а следователно ще се насърждава и умножава и производството на пашкулите, а освен това, тези центрове ще послужат за най-голяма и най-добра школа на селянина.

Най-сетне събирането на една такса по 10 ст. на прѣтеглена и купена ока пашкули, която ще плащат охотно търговците, защото те и без това тоже плащат същото, па даже и по-голямо възнаграждение на калаузите, Министерството ще може да събере въ двоен размер разходите, които ще направи за доставката и безплатното раздаване сѣмето, разносните за установяването на прѣпоръчителите мѣрки и контролата за тяхното щателно прилагане.

Въ какъсия срокъ докѣ трае излюпването, изхранването, беридбата и продажбата на пашкулите, Министерството може да си достави сѣмето на почекъ и да го изплати на фабрикантите — доставчици, отъ събраните суми, безъ даже да има нужда отъ прѣдвиждането на специаленъ кредитъ въ бюджета на Министерството за прокарването на мѣрките, които прѣдлагаме.

Съ тези мѣрки върваме, че ще се повдигне до известна степенъ това наше производство и ще се тури було на миналото, което освенъ гдѣто принася грамадни вреди, но се не дава възможностъ да се развие до известна степенъ тази сходна, полезна и доходна за страната ни

индустрия, която би облагодѣтелствувала съ своите природни хубости много сѣмейства и би ги направила блаженни на тоя свѣтъ, а не нещастни и безъ кора хлѣбъ.

МѢСТНА ХРОНИКА

— На 29-й Май т. г., въ 2 1/2 часа сл. обѣдъ, почина въ най цѣтущата си възраст (22 години) нашия съгражданинъ **Цвѣтанъ Ив. Стаменовъ**. Тихия и кроткъ характеръ и прѣкрасните душевни качества на покойния бѣха образецъ на трудолюбие и обща симпатия къмъ и за обществото. Още отъ ранна възраст той посвети всичката си енергия за да стане достоенъ членъ на търговското сѣсловие и не жалише ни трудъ, ни сръдства ни време, за постигане на желаната си цѣль. Отъ него се очакваше да стане добъръ търговецъ и полезенъ гражданинъ за обществото, но немилостивата и жестока смъртъ го грабна, като остави въ неутѣшимъ скръбъ всички, а особено родителите му, които изгубиха за винаги любезния си **Цвѣтанъ**, на когото вълагаха най голѣмитѣ си надежди. Присъединяваме се къмъ скръбта имъ и душевно съболѣзваме за незабвнимата загуба въ лицето на покойния, живота на когото се покоси така рано и скръбимъ, че изгубихме единъ младъ, но честенъ и съ добри спомѣни и добро бѣдѣще младежъ-гражданинъ. Провидението така е опрѣдѣлило, та ще приклонимъ глави и ще кажемъ: Богъ да го прости и Въчна му память! —

На 30-й сѣщой стана погребението му въ градските гробища, а опѣлото се извърши въ катедралната църква „Св. Николай“, при стѣчението на доста граждани и граждани, които изпратиха останките на покойния до въчното му жилище. Другарите му юнаци отъ мѣстното „Гимнастическо дружество“ взеха участие въ форменното си облекло, на чело съ прѣдседателя си.

Слѣдъ опѣлото на покойния, архиерейския намѣстникъ, свещеникъ **Антоний**, държа надгробна рѣчь, която, право да си кажемъ, ако не бѣ казана, по-добъръ щѣше да бѣде, защото, вмѣсто да прояви състрадание по случаятъ, утѣгчи публиката съ нелогичностъ и забава, защото дѣдо Попъ се яви на амвона не приготвенъ. Надгробните рѣчи не сѣ лека работа и оратора трѣбва да се стрѣми и бие

на най чувствителните струни върху трагичността на човѣшкия животъ, за да трогне присѣтствующите, а не да ги утегчава. Желателно е, щото за напредъ, прѣди да се рѣши, който и да е, да държи публична рѣчь, да се приготви по-рано и, ако види че е готовъ, тогава да ораторствува, за да не заслужава укори вмѣсто похвала.

— Първата продажба на рапица въ Русенско. Събирането на рапицата изъ Русенско е вече започнало и завчера на 30 и 31 май, едно количество отъ 8 коли е било изнесено на пазара за продажъ. Продаде се 32 — 33 50 лева кило. Въ Плевенъ цѣната за сега се движи мѣжду 34 — 35 лева кило.

— По нашата рапица. Прѣдъ настѣпвающия сезонъ за износа на рапицата, нѣкои търговски къщи сѣ изпратили на иностранныя пияци мостри отъ новата реколта. Въ отговоръ сѣ получили добри отзиви за качеството на стоката подъ резерва, обаче, ако се научатъ производителите да я прѣдпазватъ отъ влагата, тъй като отъ досегашната практика се е оказало, че българската рапица, вслѣдствие на влажното ѣ състояние, въ което се експедира, обикновенно прѣстигала въ развалено състояние и това именно обстоятелство принуждавало търговците да бѣдатъ въздържливи въ цѣните. Желателно е М-ството ѣ време да прѣдупрѣди земледѣлците и вземе мѣрки за отстранението на този недостатѣкъ, който тъй злѣ се отразява върху цѣната на тая стока.

— „Плевенъ и обсадата му прѣзъ 1877 година“ наредилъ **Ю. Я. Кантарджиевъ**, нашъ съгражданинъ (запасенъ офицеръ). Подъ това заглавие ни попаднаха на рѣцѣ излѣзлите до сега отъ печатъ двѣ коли, като безплатна премия на издаването въ София сп. „Родина“, за т. година. Слѣдъ проучването въпроса по тази книга узнахме това, че автора готвилъ съ помощта на редакторъ стопана на „Родина“ да издаде тази книга отдѣлно въ около 10 коли, които ще съдържатъ много стари свѣдѣния за градътъ ни; подробности по обсадата му въ свѣзка съ събитията на цѣлия Балкански полуостровъ до освободителната война; за Русчушките тъмници и бѣсѣнията въ време на Мадхадъ паша и др. Книгата ще има хубаво изработени фотографически гледки отъ Плевенските околни позиции и ще струва само 1 л. 50 ст. въ прѣдплата.

обикновенному, те съ голѣмъ куражъ продължаваха да градинарствуватъ.

Това имъ напомняше селския идеаленъ животъ, гдѣто тяхните стари родители ги очакватъ, работяйки безъ пиръ и потъ на чело, да замѣстятъ хабящите си млади сили по службата на отечеството и короната.

Както всички други другари, те имаха щастието да бѣдатъ освобождавани по често отъ време на време отъ уморителния и безполезенъ „бий кракъ“ и „дай тактъ“, до гдѣто доде кефа на командующия.

Те не завиждатъ на другарите си и въ свободните часове се не скитатъ за този що духа, изъ топлите и прашни улици на градътъ или задушените край-казарменни кръчми.

Обръщайки земята, бѣбрѣха, говорѣха за родните си мѣста, за тяхното розово или трънливо бѣдѣще, и се не караха, а много добъръ се разбираха по между си. Като се хранѣха съ мечти, че слѣдъ като се върнатъ въ село ще си направятъ и те поне по една малка градинка, въ която ще си култивиратъ поне потребните имъ за въ

къщи зеленчуци и по една овощна градинка.

„Удри по дхлбоко“, извика Стоянъ, който си опари ржката отъ единъ оскубанъ коренъ коприва.

„Ей, Петре! Какво отгледвашъ ти толкова грижливо въ тази саксия? Ти я поливашъ всѣкидневно и заничашъ съ голѣмъ интересъ листата, които изригватъ едно по едно на посаденото въ нея“.

„Залавямъ се на басъ, каза Иванъ, че това е пиперъ насаденъ вхтрѣ! Не е ли истина“?

Петръ мълчи, не отговаря нищо, страхува се да му се не присмѣятъ.

Тукъ подъ неговото неуморно бѣние надъ въпросната саксия, трѣбва въ скоро време да се покаже пъпка, напашарена и разпукне въ цѣтъ отъ посадения *теменуженъ* коренъ. Въ друга — той посѣялъ прѣкрасенъ *карамфилъ*. Първите цѣтове той ще откъсне и приключи въ любовното си писмо, згнато на сърдце и ще изпрати на любовницата си.

Здравата и хубава селянка, чете всѣка

вечеръ, подиръ топлата си молитва, колко дни още оставатъ на Петра, до като се завърне да се полюбуватъ.

„Ей аркадаши! научихте ли новината казваше Стоянъ, говори се, че Министерството на Тѣрг. и Землед., щѣло да възнагради парично полка за хубавата му градина. Зеръ това днесъ е на мода у насъ“, само премий да се даватъ, а да се узакони нѣщо за казарменното земледѣлческо обучение, или само сабитѣ и пушките гледаме да лѣскаме, а оралата зараждивяха, за това и народътъ е много прокопчалъ.

„Ама келепиръ ще ударимъ, ако откачимъ и ний по нѣкоя и друга парица, приятели мои, тогава гулай на сермия!“

„Говеда“, — „говеда“, — „говеда“, се обадиха гарнизонните горнисти и барабани.

Повѣрка. — повѣрка! извикаха и тримата и си измѣрмориха подъ носъ: „Какво нещастие, че трѣбва да се простимъ съ мотивката, лопатата и съ любимата си градина и интересните си занятия.“

Не можемъ отъ да не сърадваме съгражданина си въ похвалната инициатива, особено и за това, че въ тази работа отъ никого подкрѣпа не е искалъ, а трудътъ му върваме ще бѣде полезно четмо за всеки, който би желалъ да проучи миналото на градътъ ни, понеже такива свѣдѣния въ литературата ни още нѣма. Желателно е само, щото автора да не забрави да изложи единъ ижеводителъ по околноститѣ на градътъ ни.

— **Балчинския народенъ прѣдставителъ**, Г. Пасаровъ, е направилъ прѣдложението до Народното Собрание въ смисълъ: къмъ забѣлѣжката на чл. 208 отъ закона за устройството на сѣдилищата, подиръ думитѣ: „Всяки други практики, сѣдий, както и сѣдебнитѣ пристави и досегашнитѣ тѣхни помощници, които иматъ тригодишна практика, могатъ да бѣдатъ ходатаи по изпълнение на рѣшения“, да се прибавятъ думитѣ: „а сѣщо и до сега признатитѣ просѣбписци по чл. 212 отъ сѣщия законъ и по правилника за просѣбписцитѣ“.

Прѣдложението е подписано отъ 62 народни прѣдставители, които върваме при разгледването му отъ събраниято ще го защитятъ и узаконятъ.

— **По сѣществующитѣ въ страната ни закони** търговията е свободна, но не е тъй и споредъ нашия кметъ и сѣвѣтницитѣ му. Става двѣ седмици какъ си играе съ сѣдебнитѣ на Касапския еснафъ и волею и неволею иска да ги застави да продаватъ ефтино мѣсо, и да губятъ, защото на кмета му се иска да прави ужъ добрини на гражданитѣ, та да го иматъ прѣдъ видъ наесенъ и даждъ гласътъ си пакъ за него. Прѣзъ този срокъ гражданитѣ не могатъ да си взематъ мѣсо, защото касапитѣ не искатъ да колятъ, понеже по опрѣдѣлениятъ имъ отъ Общинския Сѣвѣтъ наркътъ губятъ отъ работата си. Защо сѣ тѣзи щуротии отъ страна на нашето кметство не знаемъ и питаме: кой законъ имъ дава право да налагатъ наркъ само на касапитѣ? ако има такъвъ законъ, когото не знаемъ, то дали ще трѣбва да се прилага само къмъ касапския еснафъ, а не и къмъ другитѣ еснафи тъй напримѣръ: къмъ панталонджий, кожухари, кундураджий, кафеджий, соджукчий, бакали и др. или имъ не понася това, защото повечето отъ сѣвѣтницитѣ упражняватъ тия занятия и имъ не иде на смѣтката.

Да се контролира отъ страна на общинскитѣ власти правилното тегло на мѣсото или пъкъ да се иска да се коли по доброкачествено мѣсо, го разбираме и то се вмѣнява въ длѣжност на Общ. власти, но да се налага нѣкакъвъ наркъ (опрѣдѣлена цѣна) това е несправедливо и незаконно, а при това и гражданитѣ ще ядѣтъ винаги длѣжностно мѣсо, защото и за хуването се плаща едно и за лошото сѣ едно, така щото касапитѣ ще гледатъ винаги да взематъ се по-доленъ и по-посталъ добитѣкъ, защото той е по ефтенъ. Е, моля Ви се, гдѣ е тогава ползата? Споредъ насъ най-добрѣ ще е да се оставятъ свободни и касапитѣ да си продаватъ кой както му отърва, защото конкуренцията у насъ е свободна и е полезна за консоматоритѣ, а пъкъ гражданитѣ да си взематъ каквото мѣсо желаятъ и по каквато цѣна обичатъ. Всека работа у насъ се прави съ цѣлъ за печалба, та нѣма защо да бѣдемъ на едни майка, а на други мащеха.

— **Драска**. Пжтуваме съ г-нъ Х., чиновникъ по правосѣдието въ гр. С., запознахме се и, въ 3—4 часа врѣме по желѣзницата станаме близки приятели. На всичкитѣ ми убѣдителни доводи, подкрѣпвани съ доказателства, каквито професията на събѣседника ми обича по навикъ, виждахъ само снисходително клатене глава въ знакъ на удобрене и хм! — ха! и пр., но неговитѣ възгледи върху религиознитѣ му убѣждения за мене останаха подъ х.

Трѣбваше да прѣнощуваме въ селото Б. и, като интеллигентни на гледъ лица, заобиколени и черпени бѣхме отъ по-виднитѣ селяни. Отколѣ познатия ми бай Дяноко бѣ любезенъ да ни покани

на вечеря. „Заповѣдайте каже, па кусуръ не вържете; ще ханнемъ пийнемъ шо дамо Господъ“. Прѣди часъ врѣме бѣхъ му снушалъ въ рѣка 2 л. да се отсрами, и той бѣ готовъ... Отидохме и на софра-маса седнахме. Седнаха му и дѣчурлигата, защото бай Дяноко по градища бѣ ходилъ и не бѣше еничерия. Всячки на насъ гледаха какъ ще започнемъ. Свалихъ си шапката и почнахъ „Отче нашъ“ да чета, а г-нъ Х. спокойно продължаваше за пжтуването си да приказва и ме нѣщо питаше, та и до „лукаваго“ не искарахъ, а бай Дяноко нажалено ме изгледа като видя, че г-нъ Х. ни се смѣяше, че се кръстяхме. Ама да не мислите че г-нъ Х. бѣше нѣкой графски, лордски или дворянски синъ?! Баща ми бѣ желѣзаръ, а неговъ — кожухаръ... На другия денъ бай Дяноко ми каза: моля те да заповѣдашъ на ядене, ама самъ, защото не мога да търпя човѣкъ, който надъ вѣрата ни се смѣе.

— **Пакъ шарлатаний**. Въ брой 27 на социалистическия в. „Нова Струя“ въ едно антре-филе се казваше, че тукашния Работнически клубъ, отъ желание да се освѣтлялъ по-добрѣ въ работитѣ, ще да свика единъ *диспутъ* (Работническа дума) който щѣлъ да разгледа брошурата на Ж. Д. Комбо. При това се каняше и нашата редакция да вземе участие. Върху всичко това ния нищо противно нѣмахме и щѣхме да присѣтствуваме на диспута имъ и, до колкото мѣжахме, щѣхме да си направимъ възраженията. Но що виждаме, читателю? единъ денъ прѣди свикането на диспута се прѣска една покана, въ която отдолѣ казано „отъ нѣколко граждани“ но безъ да се знаятъ кои сѣ тия граждани. Единъ екземпляръ отъ тая покана се получи по пощата въ редакцията ни, която ния повърнахме въ клуба на работницитѣ, горѣ-долѣ, до колкото си припомняме, съ слѣдующата забѣлѣжка: „За да вземе участие редакцията на в. „Вѣститель“ прѣди всичко иска да знае кои сѣ тия нѣколко граждани, които сѣ толкова доблестни, че нѣматъ смѣлостта да си покажатъ имената въ поканата си. При това, желателно е да се знае и кои ще бѣдатъ диспутантитѣ“, но не получихме никакъвъ отговоръ за това, та и на диспута имъ не ходихме. Казватъ, че имало доста гражданки и граждани слушатели и билъ говорилъ г. Юр. Юрдановъ, сааламъ Плъвенски гражданинъ. На много мѣста, споредъ казаното на присѣтствующитѣ, си билъ противорѣчилъ и можело на всека крачка да му се възрази, но се не намѣрилъ никой да възрази и защо незнаемъ, по всека вѣроятностъ сѣ станали всички социалисти и за това не сѣ възразили. Учамъ се, че Юрдановъ взелъ това мълчание за знакъ на съгласие, но ний узнахме противното, а именно: че общественото положение и възрастта на реферанта не му давали право да става водителъ на общественото мнѣние, за да му възразяватъ. Истина е казватъ, че Едисонъ и въ по-ранна възраст е чудеса отъ талантъ проявявалъ, но ще сравнимъ-ли Юрданова съ него?! — Другъ щѣше да бѣде въпросъ, ако излѣзше на сѣзната другаритѣ на Юрданова....

Едно което най-много ни възмущава въ случая е, че нашитѣ тукъ социалисти сѣ хора безъ всека доблестъ и нѣматъ суратъ да се покажатъ прѣдъ свѣта явно въ защита на каузата си, а щомъ намѣратъ крѣпки условия, между ученицитѣ или чирачетата, захвататъ съ благи думи и биятъ на най-чувствителнитѣ струни за разбиването на този изгнилъ общественъ строй, отъ който строй и тѣ живѣятъ, защото отъ тѣхъ: кой даскалъ, кой писаръ, на кого жена му учителка назначаватъ и си мукатъ, а между малкитѣ дѣца всѣватъ своето учение, което стои у тѣхъ до тогава до гдѣто порастятъ и слѣдъ това го напушатъ. Въ заключение ще кажемъ, че нека тѣзи наши социалисти, които сѣ на служба съ заплата, станатъ свободни граждани и се борятъ за идейтѣ си колкото искатъ, защото народа имъ плаща да го възпитава, а не и да го развращаватъ.

СТАТИСТИЧЕСКИ СЪВѢДЕНИЯ

За движението на населението въ г. Плъвенъ, отъ 25 Май — 10 Юни 1902 год.

I. Рандания. 18 мъжки и 9 женски, отъ които Българи 24. Турци 3. Еврей 0. Цигани 0.

II. Умирания. 8 мъжки и 4 женски, отъ които: Българи 12. Турци 0. Еврей 0. Цигани 0.

ТЕМПЕРАТУРА И ВЛАЖНИНА

въ гр. Плъвенъ отъ 25 Май до 10 Юни 1902 г.

I. Срѣдняя температура 23.2°

II. „ влажнина 4.3°

ЭПИЗОТИЙ ПО ДОБИТѢКА

Констатирани и прѣкратени въ Плъвенското окръжие отъ 25 Май — 10 Юни 1902 г.

I Плъвенска околия, с. Левски „сапъ“ (ман-гафа) по конетѣ.

II Ловченска околия, нѣма никаква.

III Никополска

IV Луковитска околия, с. Торосъ „червенка“ по свинетѣ. с. Рупци „шапъ“ по едриятъ рогатъ добитѣкъ и с. Блъсничево „гърлица“ по свинетѣ.

V Тетевенска околия, село Голѣма-Бръстница „гърлица“ по свинетѣ.

VI Троянска околия, с. Дълбокъ-долъ „огвица“ по свинетѣ.

КНИЖНИНА

Получиха се въ редакцията ни:

„Наблюдатель“, органъ на търговско-индустриалната камара въ гр. Русе.

„Търговски Бюлетинъ“, органъ на Софийската търговско-индустриална камара.

„Бжджщность“ за прогреса и забогатяване на човѣка, отъ Любомиръ Велювъ отъ гр. Шуменъ.

„Нова Струя“, вѣстникъ за политика и просвѣщение — въ гр. Плъвенъ.

„Изгрѣвъ“, вѣстникъ за политика, общественъ животъ и книжнина, излиза въ гр. Кюстендилъ.

„Зорница“, седмиченъ независимъ вѣстникъ, излиза въ гр. Пловдивъ.

„Блънски Извѣстия“, общественъ вѣстникъ излиза въ гр. Бѣла.

„Добродѣтель“, общественъ органъ излиза въ гр. Русе.

ПОЩА.

Г-да Ц. М. и П. Я. Б. с. Торосъ (луковитска околия) изпратения Ви абонаментъ се получи, благодаримъ. Само тамъ е вече спасението.

Г-нъ П. Ц. въ с. М. получи се писмото Ви. Ако вания даскалъ иска да развива идейтѣ си (социални) не трѣбва да се бави, ами да напустне даскалѣжка и да заповѣда да споримъ. Доце врѣме видя ще и него мама. На глушави критики не искаме да отговаряме.

Г-нъ И. С. въ с. Д. Д. Ако искате да получавате редовно вѣстника ни, ще трѣбва да се съобразите съ обявлението. „Параи веренъ дюдой чаларъ“.

ОБЯВЛЕНИЯ ОТЪ СЪДЕБ. ПРИСТАВИ

№ 4259

Извѣстявамъ, че 31 денъ отъ денятъ на послѣдното двѣкратно публикуване настоящето въ в. „Вѣститель“ ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плъвенъ, слѣдующитѣ недвижими имоти, находящи се въ Комаревското землище, а именно:

1) Нива „Голѣмия брѣстъ“, 12 декара — 120 л.

2) Нива „Равнището“, 6 дюлюма — 72 лева.

Горнитѣ имоти принадлежатъ на Томо Гавриловъ отъ с. Комарево, не сѣ заложили, продаватъ се по вѣзкашето на Дяноко Беневъ отъ сѣщото село за 200 лева, лихвитъ и разноскитѣ по изпѣлителни листове № 38 и 37 на Плъвенскій Окол. Мировий Сѣдия.

Наддаването ще почне отъ първоначал. оцѣнка.

Разглеждането книжата и наддаването може да става всеки присѣтственъ денъ въ канцеларията ми.

гр. Плъвенъ, 8-й Май 1902 год.

Дѣло № 526/98 год.

2—3—2

Сѣдебенъ Приставъ: **Ив. Цоковъ**.